Ч. 169. Чернівцї, пятниця дня 2. (14.) серпня 1896. Рочник XII.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА
на „Буковину“ виносить
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграницї 20 рублїв або 40 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ
щодня кромі неділь і руских сьвят о год. 5. по пол.
Редакция і Адмінїстрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)
Оголошеня приймае ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

До вп. буковиньского учительства руского.

Головний видїл тов. „Руска Школа“ в Чернівцях запрошуе сим усїх П. Т. руских учителїв та учительок, як і всїх приятелїв руского учительства і шкільництва на Буковинї на головні збори, що відбудуть ся в *четвер, 27-го лат. серпня с. р.* в Кіцмани о 3. годинї по полудни з таким дневним порядком:

1) Справджене протоколу з р. 1895.

2) Справоздане секретаря і касиера та внесеня видїлу.

3) Вибір видїлу.

4) Відчит лїтературний проф. С. Шпойнаровского.

5) Відчит дидактичний проф. Ом. Поповича.

Вечером товариські сходини зі сьпівами.

На зелїзничій стациї в Лужанах ждати-муть безплатні підводи, що завезуть до Кіцманя участників, прибувших туди потягом із Залуча о 12. годинї або сучавским потягом о 11. годинї перед полуднем.

Товариші і товаришки! Прибувайте як найчисленнїйше! Приходїть, щоб порадитись над жизненними справами, важними для всего руского шкільництва і цїлого учительства!

Покажіть, що й руске учительство займае ся живо справами свого званя і стану!

Зберім ся громадно з-над Черемоша, Прута, Серету і Сучави на дружну раду й на кілька веселих хвиль!

Від видїлу тов. „Руска Школа“.

Чернівцї, в липни 1896 р.

Голова: *С. Шпойнаровский.* *Секретар:* *А. Клим.*

Положене на Креті.

Коли на веснї зачали ся розрухи на Креті, мабуть нїхто не думав, що те повстане прибере такі широкі розміри, які оно прибрало тепер. Зразу зворохобило ся лише кілька місцевостий, опісля цїлий повіт, а дальше одна часть цїлого острова. Турецке правительство, що тоді ще занята було придавленем македоньских розрухів та молодотурецкого напрямку між Турками, не звертало великої уваги на кретеньских повстанців; але скоро опісля показало ся, що повстанцї є добре зорґанїзовані і що они вміють одушевити нарід для своєї справи.

Однак тодї вже було за пізно. Цїлого свого війска Туреччина чей же не могла післати для втихомиреня підвластного собі острова, а висланї малі відділи не вспіли вдїяти нїчого. Положене погіршило ся, і в наслїдок того вмішали ся в ту справу великі европейскі держави та вимогли на Туреччинї, що она іменувала християнина ґенеральним ґубернатором острова, прирекла придержувати ся галепейского трактату і оголосити загальну амнестию. По великих трудах удало ся вкінци скликати кретеньский сойм, та на нїм предложили християньскі посли свої жаданя, що дальше сягають, як сего вимагають европейскі держави. Однак всї вичікували відповіди султана.

Настав коротенький час, де всї думали, що ось-ось удасть ся завдяки інтервенциї европейских держав привернути в короткім часї лад на Креті. Оно би може дїйсно було удало ся, коли-б не нетактовність турецкого військового команданта на Креті, а з другої сторони коли-б з сусїдної Грециї не надходила постійна а значна піддержка. Дарма, що Туреччина жалувала ся на свого сусїду, грецке правительство відповіло, що приватній акциї не може перешкодити.

В послїдних днях положене на Креті погіршило ся значно. Турецке населене не втихомирює ся, а противно нападае на християн, ріже і мордуе що може, підпалює села, одним словом: Турки самі додають нового огню повстаню. Що-ж тут дивного,

54)

ЦАРІВНА.

Оповідане

Ольги Кобилянськоі.

—

(Конець).

(І знов по якійсь хвилї з завзятем в очах):

Хто та доля, що єї не можна побороти? І що се таке, в що она попала, се чорне важке, безсердечне лихо, що проводжало єї вже від колиски і переслїдувало мов єї тїнь? Раз потайцо, а раз прилюдно, лишаючи єї житє без подїй і без полудня. І хто були ті, що придбали їй се „нинї“, котре примушувало єї відходити? Она склала руки мов до молитви і не ворухала ся більше.

Сьвітло полумя, що бє з коминка, обливає єї повно. Буйне, золотисте волосє розсипало ся по плечах, руках і поручу крісла. У нїм щось сьвітить мов фосфор. Єї снїжно білий, клясичний профіль відрисовує ся від темного тла фотеля і здає ся в своїй болїсно-задумчивій красї майже сияючим.

А єї „полудне“?

Було може тодї, коли понсові і жовті рожі були такі гарні, а она в соняшнім сяєві мріла про красу і велич і про „висших“ людий; коли єї серце було переповнене сьвітлом і надією на якусь будучність, як та окружаюча єї тодї, миготяча зелень города і вічна зелень буковиньских гір?

Ах, чому не була єї праця такою, якої она собі бажала з цїлої душі!

І так спіла, доспівала в нїй думка „відійти“. Она думає, передумує. Заглядає в будучність і в минувшість. Боре ся любовю до „него“ і до житя, а заразом і з тим, що підшептує їй від часу до часу, напружити ще раз свої сили і йти далї тою самою дорогою, якою йшла доси. А відтак, мов давлена якоюсь сильною згадкою, вертає назад до одного і того самого висновку. Найбільше спасаюче, найбільше вдоволяюче і те, що додає та піддержує єї послїдну силу і вдоволене, есть се, що она відійде в пору.

Тепер чи пізнїйше?

Она усьміхає ся перелетним усьміхом.

Іде лиш о години. Она хотіла би відійти сама перед сходом сонця. Була би бажала потонути лицем в цьвіти, коли-б тепер які були. В безчисленні ріжно-барвні, солодко-пахучі, майже упоюючі цьвіти, як рожі, лелїї, боз, астри і богато-богато иньших. До єї слуху міг би долїтати бренькіт пчіл. Але не тонесенький, журливий, що накликує на-силу тугу в серце, лиш той голосний, повнозвучний бренькіт роя пчіл, бренькіт, що нагадує ясні весняні днї і теплий, цьвітами садовини переповнений воздух. А відтак — вже по всїм нехай би зійшло сонце, величко, пророчо і нехай би цїлою своєю пишнотою і всїм богатством свого блеску — поцїлувало єї...

. . . .

Рано зійшло сонце величко, пророчо і цїлою пишнотою, цїлим богатством свого блеску цїлувало єї. Але не мертву. Она стояла, як вчера рано, закинувши сплетені руки поза голову, обгорнена чудовим волосєм своїм, що сягало аж до землї і дивила ся широко отвореними очима кудись в далечину.

Єї блїде перемучене лице сьвідчило о важкій перебутій борбі внутрішній, але блеск єї очий говорив о побідї. Стягнувши гордо брови думала вже з спокійним пересьвідченем.

„Буду жити“ думала вже сотний раз — „і йти тою самою дорогою, що доси. Се неможливо, щоб я не побідила або щоб надо мною панувало що иньше, як сама краса житя“. — І усьміхнувши ся перший раз по тім важкім, німім бою якимсь роскішним усьміхом, прошептала: „я-ж царівна!...“

XIX.

Три роки пізнїйше.

Професор Іванович вернув саме перед двома годинами з Ч., де пробував цїлий місяць у своєї сестріницї Наталки і єї мужа, лїкаря Марко, і оповідає своїй жінцї, що в них бачив.

„І чого ти так кричиш, Мілечку, розповідаючи менї те все, мов би я була глуха?“ перебила она єму оповідане. „За той місяць, що не був ти дома, ти просто забув, що в мене нерви ослаблені до крайности. Будь ласкав, говори тихше, або не повтаряй менї одного і того самого по кілька разів!“

Він видивив ся на неї заклопотаний. Доси она нїколи не жалїла ся на нерви, ба навіть ка-

коли і християн опанóвує чим раз більше розярене, що повстане ширить ся навіть в таких повітах, де перше не було й мови о тім! Не дасть ся заперечити й се, що військовий команданти своїм поведенєм піддає Туркам лише заохоти до дальших розбишацтв і часто унеможливляє акцию ґенерального ґубернатора. З Царгорода наспіла вість, що 10.000 Турків напали доми християн та що ґубернатор не може дати собі ради з ними.

З огляду на такі обставини станут зрозумілими змаганя повстанців, щоби Крету відорвати від Туреччини, котра не може удержати в своїй державі мира і ладу, і прилучити остров до Грециї. Се і проклямовано оногди на зборах повстанців. Очивидно Грециа приймає те заявлене з задоволенєм, бо на середземнім морю має Крета дуже велике значінє, а з єї прилученєм до Грециї ся держава набрала би більшої ваги. Отже коли вже грецке правительство не піддержує симпатичного руху на Креті безпосередно, то певно не стоїть ворожо супроти него. Се именно непокоїть турецке правительство і оно все звертає ся з жалобами до европейских держав, а з представленями до грецкого правительства; однак доси мали всї ті акциї лише той успіх, що Грециа відповіла, мовляв она в нічім не виновата, навіть в тім нї, що грецкі офіцири дезертують, аби лише прийти в поміч кретеньским повстанцям. Именно доносить Agence Havas, що кілька молодих офіцирів з найлїпших грецких родин і кілька денникарів з більше-меньше 50 людьми втікли на пароході до Крети, щоб там зорґанїзувати торпедову фльоту. В Атенах запевняють, що грецкий воєнний корабель ревно старав ся дігнати утїкаючий з офіцирами пароход, але „на жаль“ єму се не вдало ся; що грецке правительство „обурене“ на таке поступоване грецких офіцирів, та що та дирекция зелїзниць, котра дала дезертуючим офіцирам вільну їзду аж до границї, дістане остру нагану. Се послїдне готово сповнитись, але фактом остає, що навіть грецкі офіцири, котрі стоять в активній службі, дезертують до Крети помагати повстанцям, і то дезертують перед очима своєї власти і з великим комфортом.

А яка їх цїль? Виразно доносять: щоби орґанїзувати торпедову фльоту для повстанців. З сего видко, що повстанцї на серіо думають дальше і то з побільшеною силою вести повстанє, чого турецке правительство не надїяло ся. Зчудовані спитають всї, відки повстанцї мають тілько гроший, аби аж цїлу фльоту зорґанїзувати, котра певно стояти ме кілька сот тисячів. На се питанє нїхто не може дати певної відповіди, хиба проводирі повстанців, а від тих годї про те довідати ся. Одно певно, що анї самі повстанцї анї грецкі патріоти не зложили ся на таку велику суму. Походить она видко з якогось жерела, яке на такі видатки стати.

З доси наведеного видко, що положенє на Креті вельми запутане. Туреччина сама не може дати собі ради і покладає очивидно цїлу свою надію на европейскі держави, що нїяк не хочуть допустити до розкладу турецкої держави, а тим самим хотять придушити кретеньске повстанє. Але коли Туреччина не схоче сповнити жаданя тих держав, именно дати Креті автономію, то інтерес держав готов охолонути й тодї останут ся Туреччинї лише дві дороги, а то: або з цїлою силою придавити ворхобню і не дати островови нїяких концесий, або — зречи ся того клопоту і згодити ся на прилучене Крети до Грециї.

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 13-го серпня 1896.

Іменованя. Директором уряду для веденя ґрунтових книг при краєвім судї у Львові іменовано Людв. Дильского зі Львова, а віцедиректором — Пос. Біскупа з Тернополя. — Старостами в Галичинї іменовані секретарі гал. намістництва Вл. Пізар зі Львова, ґр. Едв. Старженьский з Кракова, Богоміль Шелїґовский зі Львова і мінїстерский віцесекретар Стан. Зимний з Відня. Секретарями гал. намістництва іменовані повітові комісарі: Ів. Винярский з Золочева, Пав. Дереновский з Рончиць і Стан. Устияновский зі Львова.

До рускої бурси „Народного Дому“ в Чернівцях можна вносити поданя о приняте ще до 20. л. серпня с. р. Звертаємо на сей послїдний речинець увагу родичів з тим, щоби спішили ся із зголошенями, тому що видїл тов. пізнїйші просьби задля браку місця ледви зможе увзглядните. По 20. с. м. отримають ті, що до того часу зголосять ся, рішеня видїлу. Точна умова що-до принятя відбуде ся устно, коли родичі привезуть дїти до Чернівців.

Мінїстер-президент ґр. Баденї терпить від якогось часу на біль щоки. Біль сей, видко, прибрав поважнїйші розміри, бо передвчера завізвано до ґр. Баденього в Буск звістного львівского оператора д-ра Гр. Зембіцкого.

До наших дописувателїв. По причинї, що наш редактор п. Осип Маковей виїхав з Чернівців на довший час, просимо дописи посилати виключно на адрес редакциї *Буковини*.

Зневаженє рускої мови. Недавно тому ми писали в нашій ґазетї, що на черновецкім розширенім двірци нема руских написий. Політичне товариство „Руска Рада“ звернуло ся в сїй справі до компетентних властий і одержало задоволяючу відповідь. Русини відітхнули лекше, бо думали, що на двірци будуть поміщені рускі написи. Але, видко, управа зелїзниць не знає нічого о рускій мові, бо замісць руских написий читаємо тепер там такі слова, як: „Выходъ“ або „Для Господъ“ і т. д. Переїзджаючі з Галичини люди будуть сьміло могли думати, що коло Неполоківців вступили на російску територію, коли прочитають такі написи. Ми звертаємо ся до управи державних зелїзниць з запитанєм, чи она знає о розпорядженю мінїстерства просьвіти, якої мови і правописи в рускім мають всї школи, а з ними і ц. к. власти уживати? Заразом звертаємо ся з пильною просьбою: сейчас усунути ті московскі написи, а поміститти на їх місци чисто рускі, коли управа зелїзниць не хоче викликати між Русинами загального обуреня.

Великі маневри осінні, що мають розпочати ся дня 1-го вересня с. р. в Галичинї, обчислені на пятнайцять днів. Цісар прибуде дня 31-го с. м. о 11-ій годинї перед полуднем до Комарна, де замешкає в замку ґр. Лянцкороньского. Після проґрами маневрів „неприятель“ т. є. зачіпна сторона виконає будову власної пільної зелїзницї з Радимна до Трійчиць, а опісля відтам

зала, що нервових слабостий зовсїм нема, що се лише вигадки лїнивих женщин.

„Чи я говорив так голосно, Павлинко?“

„А вже-ж! Просто кричиш, що они „живуть собі прегарно!“ Менї досить чути се раз!“

„Так, гм, так! Але-ж бо они справдї живуть гарно!“

„Ну, і що з того?“

„Та нічо: мене се тїшить. Я нїколи не надїяв ся, щоб єї доля мала в собі тілько щастя і краси; що якийнебудь мужчина буде єї так любити і шанувати, як єї любить і боготворить Марко.“

„Ага, ти хочеш сказати, що она була все така примхувата і зарозуміла? Ну, се й не таке велике диво, що она єму подобала ся. Жінки знають ріжні способи, як придбати собі мужа; хто єї там знає, як она собі поступила? Они побрали ся зараз по его поворотї з Індиї і не були заручені з собою хоть би і три недїлї. Чи се годило ся так?“

Він змішав ся сильно.

„Павлинко, даруй, але менї здає ся, що в тім нема нічого нечемного.“

„Так? Она повинна була приїхати до нас, заким він ще вернув до дому, і заручини і вінчанє повиннї були відбути ся під моїми очима!“

„Коли-ж бо він не хотїв, щоби розлучали ся знову і тому побрали ся так скоро. А що в них не було весїля такого, як ти собі думаєш, то річ иньша. Обоє не хотїли того. Але проте люди поважають їх. А відтак коли-б ти бачила, Павлинко, як у них по паньски, як він прибрав н. пр. єї комнату, яка в неї біблїотека, як они“...

„Живуть прегарно!... Ха-ха-ха-ха!“ перебила она єму глумливо, а відтак додала: „Не знати, чи була би така щаслива з тим своїм першим любовником. Менї здає ся, що нї, бо він не такий, щоби дав собі по голові танцювати. Єї нїби любив, а у другої грошики взяв. Впрочім я его і знати не хочу. Ти знаєш, Мілечку, що він на мене казав? Я дізнала ся о тім аж недавно. Він казав, що в мене такий язик, що коли-б я вмерла, то его треба би з осібна убити! Чи ти чув щось подібне? Ну, вже як я его ненавиджу і як погорджую ним, то єму більше не треба. Чи ти не чув, як він жиє? Они не сходять ся з ним?“

„Не знаю, Павлинко. Знаю лише тілько, що він має вже синка, котрий зве ся Kazimierz. Марко не любить навіть, щоб Орядина при нїм згадувати, а з его жінкою не сходить ся Наталка нїколи.“

„Ну, та се певно, що она не піде до своєї суперницї, хоть би то була сама княгиня. Впрочім де-ж їй тепер приставати з звичайними жінками? Прецїнь она занимає ся пером! Нї, Мілечку, всего я сподївала ся по нїй, знаючи єї примховату вдачу, але сего не сподївала ся, що вийшовши замуж не покине своїх химер!“

„Се не химери. Она пише радо і люди читають то, що она пише.“

„Так она тобі казала?“

„Павлинко, вже се сьвята правда.“

„А він що на се? Надію ся, що хоть тим не одушевляє ся?“

„Противно, він гордий на се і старає ся дати їй до тої працї як найбільше спроможности. Одну з єї перших праць, з котрою їй не щастило ся, післав він потайно, щоб о тім не знала, до одного дуже значного лїтерата за границю з питанєм, чи по єго думцї знати з сеї працї справдї писательский талант і чи авторці занимати ся дальше працею лїтературною, чи залишити єї. А той прочитав рукопись і відписав, щоби працювала доконче далї і не покидала пера нїколи, що в неї єсть талант. Тодї виявив їй все і з того часу она працює з подвійним запалом, та каже, що та праця доверщає єї щастє. Так має ся та річ, Павлинко, і ти повинна тим тїшити ся.“

„Тїшити ся, Мілечку! Тїш ся ти, коли можеш, я не можу тїшити ся. В сьвітї нема правди!“

„Ег, Павлинко, ти менї чогось надто огірчена. Я би власне сказав, що в сьвітї є ще правда!“

„Є! ха-ха-ха! І ти справдї сказав би се в виду сумної долї твоїх доньок? Глянь на Лену! Віддала ся за пристарілого дивака, і стративши з дїтьми здоровлє, дожила того, що він рахує кусні хлїба, котрі она бере в рот. А Катя здорова, добре вихована, гарна мов та квітка, працьовита мов мурашка, дїждала ся в своїм найкрасшім віку, що о неї нїхто не питає і один

до означеної позициї артилерийної. Крім того має зачіпна сторона заложити осібну стацию для осьвітленя і бальонів, обсерваторию, і убезпечену позицию для інформацийної комісиї під Батичами. Оборонна сторона буде мати між иньшим задачу, завести получення телефонїчні і телєґрафічні, і так само, як зачіпна сторона, закладати стациї для осьвітленя і бальонів та обсерваторию. Двірскі „кватирмахи" приїхали вже до Галичини.

Мачошине трактоване Буковини в зелїзничих справах доходить вже до absurdum. Не досить того, що ми не дістали осібної дирекциї зелїзниць, а се нам належить ся після всякого права, не досить того, що мінїстер зелїзниць ледви що переїде через Чернівцї і побуде тут всего дві години, аби вислухати жаданя речників населеня; кажемо, не досить того, бо управа зелїзниць не уважає навіть потрібним поступати при обсаді посад так, як роблять се иньші ц. к. власти. Звичайно жадає ся від урядників на Буковинї знаня нїмецкої і одної краєвої мови. Не так при зелїзници. Там іґнорують краєві мови цїлковито і жадають за те знаня польскої мови! Іменно в розписанім тепер конкурсї на три важнїйші посади, дві в Чернівцях, а одну в Новоселици, жадає ся не знаня одної краєвої, але польскої мови. Не знати, до чого доведе ще управа зелїзниць в іґнорованю буковиньских інтересів, коли ми вже тепер дійшли до таких сумних обявів...

Бар. Мустацца має відвагу. В 164-ім ч. *Буковини* подали ми дословно те, що нам знакомий селянин В. Н. з К. оповідав про свою розмову з бар. Мустацою. Пан барон чомусь не звернув ся зі спростованем до нас, але в сегоднїшнім числї свого орґану Buk. Post каже, що то все неправда. Ну, оно дуже легко говорити, що то неправда, але доказів на се п. барон не подає, бо мабуть не може. Селянина В. Н. ми знаємо як честного, працьовитого ґазду і нїхто мабуть не зможе догадати ся якоїсь причини, чому би той честний господар мав видумати брехню на п. барона. Ми правду сказавши, скорше віримо тому селянинови, як п. Мустацції, бо дочекали ся вже від сего барона й такого, що забув цїлковито свої колишні слова і опісля всего відпекував ся. Те саме лучило ся єму й в сім випадку. Але що бар. Мустацца визначає ся великою відвагою, то не стратив голови і тепер „простує" „неправду" — але не у нас, а в Buk. Post. Чи завидувати єму такої відваги?

Буря. Передвчера в ночи обірвали ся над Добромиркою в тернопільскім повітї хмари. Дощові филї залили низше положену часть села. Одна женщина з дитиною знайшла в них смерть, а селяни, спасаючись перед повенню, провели ніч на деревах.

Недостача ремісників, особливо ковалїв і шевців, дає ся сильно відчувати — як пишуть — в скільскій верховинї. В селах Хащоване, Ялинковате, Волосянка, обі Рожанки, Славско нема нї одного шевця. Так само нема ремісників і в селах Коростовій, Ораві, Погарі і ин. З якою небудь роботою треба їхати до Скольго або до Стрия, а се сполучене з більшими коштами і клопотами. Коли-б н. пр. в Славску, де є стация зелїзнича і уряд почтовий, осїли порядні швець і коваль, то певне мали би достаточно роботи для себе і для своїх челядників.

Жидівска Панама. В жидівскім кагалї в Тарновї вела ся така гарна господарка, що намістництво в нагороду за труди постановило кагальним господарям дати якийсь час відпочинку по невсипущій працї. Оно приказало відобрати від них ключі і книги, а льокаль, в якім містить ся кагальний уряд опечатати. Ось як гарно там господарили: Настоятель кагалу допускав ся від кількананцяти лїт найбезличнїйших крадежий на шкоду своїх одновірцїв. Буджету не було. Від 15 лїт Тарнівска громада жидів складала по 1000 зр. річно на рабіна, а рабіна не було. Щваґер настоятеля, адмінїстратор кагалу, збирав річно звиш 14.000 зр. оплати від різників, з чого половину затаював. Обурена тим більшість конфесийної ради постановила ті доходи виарендувати в дорозї лїцитациї і конкуренти давали вже 12.000 зр. Однак адмінїстратор спротивив ся тому. Він пригадав собі в сам час, що права на побір тих оплат властиво нема, отже й не можна їх виарендувати. При шконтрі книг показало ся, що сума 7.300 зр., позичена в Тарнівскім кредитовім товаристві, не була нїгде записана, що всї доходи були втягані в книгу невірно, леґати щезли десь, а в книгах аж кишіло від фальшів. Чи-ж не варта нагороди така гарна господарка?

З послїдного затьміня сонця астрономи незадоволені, бо не мали з ним щастя. З Петербурга доносять, що в недїлю, коли наступило те затьміне, небо було на півночи хмарне, окрім того падав там той дощ, так що затьміня не було видко. А що астрономи власне на півночи зібрали ся оглядати затьміне, то розуміємо їх незадоволене. За те добре було видко затьміне в Йокагамі і Токіо. Як повело ся астрономічній виселцї на Амурі, доси ще не знати, бо вісти приходять відтам дуже пізно.

Робітники против робітників. По причинї взаїмної конкуренциї прийшло між італїаньскими і нїмецкими робітниками в Ґенуї до такого розъярення, що оно покінчило ся проливом крови. В уличній борбі на ножі лягло трупом звиш 20 робітників.

Сербска етноґрафічна вистава відбуде ся в Білгородї в р. 1900. Участь в ній возьмуть: Сербія, Чорногора, Далмация, Хорватия, Славонія, Банат, Боснія, Герцоґовина, Стара Сербія і Македонія. Видко, що останний приклад Чехів став заохотою і для полудневих Славян.

Загадочна драма. В рїчцї, що плине через Макевіль недалеко Нансї, знайдено недавно два трупи — молодої женщини і мужчини. Обоє були убрані в гарні, празничні одежі. Вже думали всї, що се звичайне самоубійство, коли нараз по довших гляданях знайшлись на днї ріки два біцикля...

Конкурс розписаний на посаду громадского писаря для сіл Берегомету н. Прутом, Дубівців і Реваківців (кіцманьского повіту) з урядовою мовою нїмецкою і рускою. Подавати ся треба до 10-го вересня с. р.

Анї цар анї царевич, лише богатий купець. Перед кількома днями розійшла ся поголоска на берлиньскій біржи, що знаменитий психіятр проф. Мендель покликаний до царя, що має терпіти на нерви. Пізнїйше спростовано ту вість в той спосіб, що проф. Мендель візваний не до царя, лише до царевича. Однако тепер показує ся, що знаменитий берлиньский лїкар не поїхав нї до царя нї до царевича, лише до богатого російского купця Александра Кокорева, перебуваючого в Царскім Селї. Кокорев хорує від двайцятьох лїт на нерви і має ту манїю, що покликує до себе кождого місяця иньшу лїкарску повагу. Радив ся вже всїх славних российских лїкарів, тепер знов взиває по черзї всї заграничні повати. В тім роцї були вже у него нїмецкі лїкарі Ґергардт, Лейден, Айленбуґ, Швинїнґер, Ерленмаєр, а тепер візвав Менделя. Кождий з них за візиту одержує крім звороту коштів подорожі ще 20.000 марок нагороди.

Оригінальні актори заїхали до Львова — два попугаї-какаду, що під проводом свого „режісера" п. Фелїцияна Томасевича давати-муть театральні представленя в сали почтового клюбу в готели Жоржа. Перше представлене в суботу. Цїкаво лиш, чи се комедия чи траґедия і якого автора.

Небіщик, що має спрагу. З Парижа доносять про таку цїкаву пригоду. В африканьскім містї Тунісї вішали минувшої суботи убійника Могамеда Бензертіого; коли его здіймили і брали ся вже хоронити, повішельник промовив слабим голосом: „Поки зложите мене до гробу, дайте менї пити. Зі страхом відскочили слуги від спрагненого небіщика і почали кричати о поміч. Надійшов військовий лїкар і подав мимому небіщикови першу поміч, по чім его відвезли до шпиталю.

мужчина. І се в тебе „правда"? Чим заслужила собі Наталка на таке шалене щастє? Випросила его у Бога хоть би одним зітхненем? Чи може послухом на твої і мої моральні науки і упімленя? Чи може працею? Такою працею, яка пристоїть жінцї, якою занимала ся я в своїх дївочих лїтах у родичів, а відтак вийшовши замуж і в себе, щоби свому домови надати значінє і характер, а дїтий щоб випровадити на чесних і правних людий? Скажи! Ти, як менї здає ся, заголомшений превеликим щастєм своєї сестріницї, забув уже задивляти ся на річи тверезими очима! Та слава Богу, що в мене не ослаб ум і що я, ставувши непохитно на раз вибранім становищи, не поступила ся з него нїколи анї на один крок, — слава Богу!"

Він не відповідав і лиш випускав з люльки раз по раз густі клуби диму. На єї згадку про Лену стиснув єму жаль серце мов клїщами. Се була правда: она не була щаслива в своїм подружю, і в єї теперішнім житю приходила рідко така днина, що не була би споганена криком і сваркою; а тимчасом Наталка — о Боже, як гарно проживала з своїм чоловіком! І перед его душу, переповнену ще вражінями з побуту у молодят, явив ся один образ і він потонув в него всїми думками.

Одного дня перед вечером сидів він з Наталкою на веранді, прибраній цьвітами, і розмовляв. Марка не було дома. Виїхав був день перед тим в якихсь справах у другу місцевість і мав вернути аж третього дня.

Говорили між иньшим про людску вдачу, про вихованє і про те, як складає ся людска доля. Відтак она замовкла. Полинула кудись думками. Єї очи зоріли з білого єї лиця мов у зворушеню, і она видала ся єму в торжественім настрою.

„Вуечку", обізвала ся по якійсь хвилинї, „в мене настало „полуднє." Оно настане і для нашого народу, неправда-ж? Я вірю в се, як вірю в силу волї, і я несказано горда на тих, що ступили на дорогу, котра веде до сего полудня, а удари ворогів чи недолї зносять з усьміхом на устах. В їх руках ключе будучність народу, а їх самих жде безсмертність. Се гарна і горда нагорода."

А відтак напружила зір і дивила ся нерухомо в одну частину саду, звідки давало ся чути від часу до часу зітхане арфи сольскої. Відти йшов хтось хутко до них; якийсь мужчина. Вуйко не пізнавав его, але за те були в неї лїпші очи.

„Марко!" кликнула она півголосом і кинула ся як стріла по сходах до него — нї, не як стріла, але як рожа, кинена кимсь єму на зустріч.

Обоє обняли ся.

„Се я тому так устроїв, щоб ти радувала ся," сказав він.

„Умієш любити!" прошептала.

„Як годить ся мужеви царівни," відповів, усьміхаючись, і поцїлував нахилені до него уста.

Конець.

Телєґрами „Буковини".

З дня 13-го серпня 1896 року.

Льондон. Вдова по австрийскім престолонаслїднику, архикнягиня Стефанїя поїхала до Шотляндиї.

Градець. В наслїдок довго треваючих дощів виступили гірскі потоки і наробили богато шкоди.

Сольногород. Ріки Ін і Зальцах виступили з берегів і пірвали з собою кілька мостів. Рух на кількох лїніях зелїзничих перерваний.

Царгород. Султан бажає, щоби в бльокадї Крети взяли участь Росия, Австрия і Франция.

Атени. Воєнний корабель здігнав дезертуючих офіцирів, але що сї грозили опором, то пущено їх на волю, по чім они відплили до Крети.

Льондон. Бюро Райтера довідує ся, що переговори европейских держав в справі положеня на Креті не довели до нїякого результату. Росия противить ся рішучо, щоби на султана напирати з більшим натиском. Держави ще не згодили ся, якими средствами прискорити конець повстаня, через що положене від кількох недїль не змінило ся. Поголоска, що між Росиєю а Анґлїєю прийшло до порозуміня в кретеньскій та македоньскій справі, показує ся безпідставною.

Цїни збіжа і других продуктів.

Дня 10-го серпня 1896.

		Львів.				*Чернівцї.*		
Пшениця . .	від	6.50	до	7.—	від	6.70	до	7.—
Жито . . .	„	5.25	„	5.50	„	5.30	„	5.40
Ячмінь бров. .	„	.—	„	.—	„	.—	„	.—
Ячмінь простий	„	4.25	„	4.50	„	.—	„	.—
Овес . . .	„	5.80	„	6.—	„	5.40	„	5.80
Ріпак . . .	„	8.50	„	8.75	„	7.90	„	8.30
Горох . . .	„	4.50	„	8.—	„	4.20	„	7.50
Вика . . .	„	4.50	„	4.75	„	0·—	„	0.—
Льнянка . .	.	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Біб	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Бобик . . .	„	4.25	„	4.50	„	0.—	„	0.—
Гречка . . .	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0.—
Конюшина черв.	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0. —
Конюшина біла	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0·—
Конюш. шведск.	„	0.—	„	0.—	„	0.—	„	0·—
Кукуруза стара	„	0.—	„	0.—	„	4.40	„	4.80

Хміль 12.— 15.— злр. за кільо у Львові оковита за 10.000 лїтрів 12.75—13.25

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди							
	поспішні			особові			мішані	
до Чернівцїв								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселицї, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$
до Львова								
З Відня, Кракова . . .	1^{30}	$5^{\underline{10}}$		$6^{\underline{55}}$	$9^{\underline{30}}$	9^{55}		
З Букарешту, Сучави, Чернівцїв, Станїславова .	$9^{\underline{55}}$	.	.	$6^{\underline{13}}$	7^{28}	$2^{\underline{01}}$		
З Підволочиск	2^{30}	$10^{\underline{05}}$	.	8^{05}	5^{10}	.		
З „ на Підзамче	2^{18}	$9^{\underline{50}}$	.	7^{42}	4^{45}	.		
Зі Стрия.	.	.	.	$12^{\underline{10}}$	8	1^{50}		
З Белзця	.	.	.	8^{00}	5^{45}	.		
Зі Сколього і Стрия . .	.	.	.	$10^{\underline{10}}$	.	.		
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг) .	.	.	$8^{\underline{45}}$	.	.	.		

Відходять	Поїзди							
	поспішні			особові			мішані	
з Чернівцїв								
До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{17}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселицї .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}
зі Львова								
До Кракова і Відня . .		2^{50}	$11^{\underline{00}}$	$4^{\underline{40}}$	9^{55}	$6^{\underline{45}}$		
„ Підволочиск	.	2^{11}	6^{00}	.	9^{30}	$10^{\underline{45}}$		
„ „ з Підзамча .	.	2^{25}	6^{14}	.	9^{48}	$11^{\underline{12}}$		
„ Чернівцїв, Сучави, Яс, Букарешту	6^{10}	.	.	10^{25}	2^{45}	$10^{\underline{15}}$		
„ Стрия	.	.	.	$5^{\underline{22}}$	9^{35}	$7^{\underline{22}}$		
„ Белзця	.	.	.	9^{15}	$7^{\underline{05}}$			
„ Сколього і Стрия . .	.	.	.	.	.	3^{05}		
„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг) .	8^{40}	.	.	.	.	.		

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Др. Василь Дутчак.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.